

Torța lui Alexandru

Pe hipodromul de la curtea împărătească din Pella, în Macedonia, aștepta un băiat. Ochii lui erau sclipitori, albaștri, iar părul blond și lung îi flutura. Era prințul Alexandru. Selavii îi aduseră un cal negru, înfocat, cu ochii furioși și agitați, un animal pe care nimeni nu putea călări. Dar Alexandru observase că numai atunci armăsarul se speria și o lua la fugă, când își vedea propria-i umbră. Prințul îl așază cu fața la soare; un salt calculat pe spatele calului, o luptă scurtă între om și animal, după care calul se supuse inteligenței și puterii omului. Mai târziu, acesta i-a fost cel mai credincios însoțitor care l-a purtat prin toate bătăliile și primejdiile vieții sale zbuciumate. Și ce viață aventuroasă și bogată în răspunderi a dus călărețul său!

După moartea subită a regelui Filip, tatăl său, Alexandru, în vârstă de douăzeci de ani, a urcat pe tronul Macedoniei în anul 336 înainte de Hristos. A fost educat sever și a fost erudit. Educatorul lui a fost înțeleptul Aristotel (384-322 î.H.), cel mai mare învățat al timpului său. Plin de râvnă, Alexandru a studiat cărțile de istorie, a citit pe poetul Homer. Curând însă, tânărul monarh a fost pus în fața primei încercări, căci grecii au refuzat să-l asculte. A reușit însă repede să-i convingă să recunoască stăpânirea sa. A devenit adevăratul unificator al întregului popor grec.

Prima sa țință războinică a fost cucerirea împărăției persane. Această împărăție se întindea la „infini”, până la capătul lumii cunoscute pe atunci. Însă nici Darius al III-lea, regele Persiei, nu dormea. Cu multele sale nave de război și trupe, el era de o sută de ori superior micului grup al macedonenilor și grecilor. Oricât de mare a fost riscul, Alexandru nu a cunoscut însă nici o ezitare. Instinctul lui l-a mânat spre Asia Mică. Cu oastea lui a ajuns la locurile vechii cetăți Troia și curând s-a ciocnit cu oștile persane. S-a năpustit în luptă în fruntea trupelor sale și a căutat duelul cu comandantul suprem al armatei persane. După o luptă grea, persanii au fost risipiți. Bătălia a fost câștigată.

Această primă victorie a însemnat pentru Alexandru câștigarea Asiei Mici în întregime. Fără lupte își croi drum de-a lungul coastei vestice. O cetate după alta se supunea curajosului rege. Darius însă nu se dădu încă bătut. În timp ce Alexandru se pregătea să cucerească bogatul colț nord-estic al Mării Mediterane, sosi vestea că regele persan se apropie cu o superioritate de douăsprezece ori mai mare. Într-adevăr, în fața orașului Issus, grecii au fost atacați din spate prin surprindere. Învălmășeala s-a extins. Din nou, Alexandru însuși a fost acela care, în fruntea cavaleriei, a adunat trupele și le-a condus în luptă. Deși rănit, a făcut totuși efortul să pătrundă în oastea dușmană și să ajungă la Darius; acesta a reușit cu mare greutate să scape. Lucrul de necrezut a devenit realitate: persanii au fost puși din nou pe fugă, iar calea spre Fenicia și Egipt a fost deschisă.

Acum marșul a continuat spre sud în țara faraonilor. Egiptenii, care de două sute de ani trăiau sub stăpânirea persană, l-au salutat pe Alexandru ca pe eliberatorul lor. În delta Nilului, regele a întemeiat portul Alexandria, care nu numai că a devenit baza sa navală cea mai importantă, ci foarte curând și un centru al comerțului mondial, precum și un centru al artei și al științei. Până în zilele noastre, Alexandria a rămas unul din cele mai mari orașe ale Africii, unde occidentul se întâlnește cu orientul. Armatele lui Alexandru însă și-au continuat drumul spre nord și spre răsărit, în inima împărăției persane. Apoi a trecut dincolo de Eufrat și a ajuns la Tigru, unde din nou s-a ciocnit cu armatele lui Darius. Cu toate că acesta l-a întâmpinat cu atelaje pe două roți trase de cai, atelaje prevăzute la roți cu seceri ascuțite din fier care țâșneau în afară, iar în vârful oiștilor cu fier ascuțit și topoare, toate acestea nu au putut împiedica pierderea luptei. În felul acesta, drumul a fost deschis spre inima împărăției persane, spre Asiria, Babilonia și vechea Persie.

Totuși spiritul neobosit al lui Alexandru nu s-a declarat satisfăcut. El era cuceritor și stăpânitor, dar dorea să devină și descoperitor. În marșuri nesfârșite spre răsărit, prin pustiri și lanțuri nesfârșite de munți mirifici, căuta India, în spatele căreia — după cum se credea — se sfârșea discul pământului. După traversarea Indusului, îl aștepta o armată imensă a unui rege indian. În fața armatei, sute de elefanți de război stăteau ca un zid. Aceste „tancuri ale antichității” scoteau niște sunete stridente de trompetă din trompele lor ridicate, iar colții lor uriași se mișcau amenințător. Printr-o încercuire iscusită însă, Alexandru stăpâni și această situație periculoasă și atacă dușmanul din flancul lipsit de elefanți.

Când s-a întors iarăși în țara sa natală, Macedonia, după 8 ani și jumătate, Alexandru străbătuse aproape 18.000 de kilometri, ceea ce este egal cu aproape jumătate din circumferința globului. Acum el s-a dedicat pe deplin ordinii și reconstrucției imensului său imperiu. Totuși l-au preocupat mereu și alte planuri pentru explorarea lumii. Dar în mijlocul activității sale neobosite s-a îmbolnăvit de malarie. Oastea lui a trecut tăcută prin fața patului lui de suferință. Vocea i s-a oprit în gât, numai cu ochii i-a mai salutat pe tovarășii săi. A avut doar treizeci și trei de ani când a încetat din viață.

Ceea ce mi se pare important în toate cuceririle sale este un fapt care ne face să înțelegem mai ușor omul Alexandru și strategia lui. Astfel se relatează că de câte ori asedia o cetate dușmană, înfîgea în pământ în fața porții acelei cetăți o făclie aprinsă. Aceasta însemna că, dacă cineva venea la el atâta timp cât făclia ardea, i se acorda milă și i se dăruia viața. Când făclia se stinge, el lua orașul cu asalt, iar pe toți împotrivorii îi trecea prin sabia judecății.

Făclia vieții tale mai arde încă. Cât timp, aceasta nu o știi. O furtună neașteptată poate să îți-o stingă într-o clipă. Chiar și flacăra vieții lui Alexandru s-a stins relativ devreme. De aceea gândește-te că există Unul care îți oferă astăzi încă har și viață! Ce va fi mâine, îți este necunoscut. Dumnezeu îți mai acordă astăzi îndurare prin Fiul Său, Isus Hristos, care a murit și pentru tine pe crucea de pe Golgota. De aceea Duhul Sfânt îți spune: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile...” (Evrei 3.7-8), căci „grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!” (Evrei 10.31).